

VII. kötet.

Budapest, 1892. augusztus 7-én.

32. szám.

Mély érzelem.

— Ah, mikor Elemér megvallá szerelmét, olyan hangosan dobogott a szívem, hogy Elemér ijedten nézett az ajtóra és «szabad»-ot kiáltott.

Feltalálta magát.

Tanító. Ne tagadd, Jóska, mert tudom, hogy te törted be az ablakot, hiszen egészen fehér vagy!

Jóska. Dejszen, tanító úr, a fehér az ártatlanság színe.

Kifakadás.

— Hallatlan, milyen rosszul borotváltnak ezek a borbélyok! Még alig egy hete borotválkoztam, s már egészen tüskés az állam.

Gomba világ.

«Rettenetes korban élünk...
Gombával van a lég tele...»
Hajtogatja ma sok tudós
S foglal kozik mohón vele.

Meglelték már, (mily nagy vivmány!)
A szerelem szintén gomba,
Baccillus a kolera is,
S ellenméreg készül nyomba'.

És aztán a kotyvalékot
Beadják; de mind hasztalan,
Jobban hízik rajt' a féreg,
Csak egyetlen egy haszna van:

Nebet szerez a tudósnak,
Büszkén hordja a rendjelt már,
S zsebét tele tömi pénzzel...
Mert fejében a sok bogár.

Az iskolából.

Tanár. Mondjon egy emlős állatot!

Tanuló. Az ember.

Tanár. Hát egy fogatlan emlős állatot tudna-e mondani?

Tanuló. Az én — öreganyám.

Én bizony nem állítom, hogy ez a história meg nem történhetett volna más tájékán is a földnek, csak épen a Tisza vidékén. Hiszen a mi a dolog sorját illeti, másutt is akadnak ám roszeitű, versengő, egymást vagy bajba, vagy épen a föld nyugtató hantjai alá kívánó házasságok, miképen arról tanuskodhatnak is a nagy gonddal felmáglyázott törvényszéki irattári üggyarabok; de hát azért csak azt mondom, hogy ez az általam elbeszélendő história itt esett volt meg nálunk, a szőke Tisza mellett.

Mert hát Fedeles János uram (isten nyugosztalja ő kigyelmét a haló porában is) mikoriban a Miska fiát «megemberesítette» volt, — értvén alatta a szent házasság szabályainak megfelelőleg eszközölt egybefűzetést, — minden más egyébre gondolt, csak épen arra nem, hogy a boldog házassághoz az enni- s innivalókon kívül még egy kis szeretet is dukáltatnék.

Fősvény, nagyralátó, nyakas ember volt ő kigyelme, kinek istene a pénz, lelkiismerete vagyongyűjtés volt. E kettőn kívül nem igen ismert ő más szentséget. Mindig magas tisztséget viselt a faluban, mert hát irástudó ember volt, meg még a számvetéshez is sejdített valamicskét. Az igaz, hogy ezt a tudományát nehezen sajátíthatta el, mert még élete utolsó éveiben is elátkozta azt a vén rektort, a ki az ő gyerkőcz korában regulázta a rakoncátlan sihedereket, hogy egyszer — holmi rosszul megcselekedett kivonásért — úgy «kivonta» a korcsmaasztalforma készítmény mellől a bőven zsizozott hajánál fogva, hogy még ötvenesztendőskorában is sajgott a helye, ha rá gondolt.

A «falu esze» volt ő, míg élt, s mikor meghalt, méltán rebegte el felette Tenyeres Jónás tiszteletes úr a szentírás szomorú szavait: «Elesett a mi fejünknek koronája!»

Milyen lovagias cselekedet is az tőlünk, naponkint sokakban megeső gyarló halandóktól, hogy a holtaknak csak előnyös tulajdonait emlegetjük; pedig hiszen ha az ember az igazat akarná mondani, sok furcsa tulajdonságok elősorolhatnának a békén szendergő megboldogult felől.

Fedeles uram talán sejtette, hogy halála után úgy sem beszélnek felőle semmi rosszat, mert épen nem válogatott a cselekedetben. A legridegebb szívvvel volt még az egyetlen gyermeke iránt is.

Miska ugyanis még gyermekkorában lezuhant — holmi fészekszedés alkalmával — az árendás zsidó csűrének «kakasülőjéről» s e miatt sánta maradt a fellábára. Fedeles uram hát nem is várta meg, hogy kikerüljön a katonai korosztályok alul. Mikor a huszonharmadik évebe fordult, arra gondolt, hogy megházasítja. Legyen belőle tisztességes ember, s ne a mások ablaka alatt leselkedjék.

— Te fiú! — szólt egy reggel Miskához, a ki épen egy darab szalonnát apróztatott befelé. — Mit szólasz Batic Eszterhez? Szép leány, gazdag az apja. Én neked szántam!

— Nekem? — nézett nagyot Miska.

— Neked hát, nem is magamnak, ámbátor még én magam is elvehetném.

— Hát csak vegye el édesapám. Nekem bizony nem kell!

— Nem-é? — fortyant dühre Fedeles gazda. — Hát ilyen röviden felelelsz az apáddal? Vigyázz, hogy nyakon ne méltassalak!... Nézd az ebatta-teremtettét! Már még ő akar úr lenni a háznál!... Értetted, mit mondtam? Elmégy keresztapádhoz, azután megbeszéled vele a dolgot és este megkéritek a leányt!... Rángatod a vállad? Hát ne menj; de akkor ne lássalak meg a házamnál!... Ha nem kell a jó szó, hát eredj oda, hol a te eszed szerint csinálnak valamit!

Hogy a hosszúra nyújtott utasítás végén pont is legyen, öklével oda csapott az asztalra.

— Punktum, ezt mondtam!

Mit tehetett a szegény Miska? Tudta, hogy apja akaratának megmásátását célzó kísérlete csak falra hányt borsó lenne. Elment hát keresztapjához, a ki nagy mester volt a leánykérésben. Előadta neki a dolgot, s az el is járt benne hűségesen, a mint az egy jóérlmü keresztapához illik.

Baticnál örömmel fogadták a kérést, még nagyobb örömmel a kérelmet. Hogy sok szót ne szaporítsak, kevés idő multával már Fedeles Miskáné lett Batic Eszterből.

Eszter szerette Miskát, hanem hogy Miska már hamisan esküdött, azt az egész falu népe jól tudta. Mikor az esküt mondta, oda tapadt tekintete az első székből álló szép Bokor Lidire, kit első szerelme hevével szeretett. Mikor az «Isten engem úgy segítjen»-re került a sor, csak azt a könyfűrösztött szemü szép leányt nézte s utána gondolta a kívánságnak: «hogy csak téged szeretlek!»

Batic Eszternek mihamar is tapasztalnia kellett, hogy Miska felette keveset törődik vele. Nem volt Eszter hám-vábahótt menyecske s különösen hatalmas fegyvert birt nyelvében, melylyel alaposan tudott mosdatni, ha szükségeltetett. Nehezen esett bizony neki, hogy Miska néha éjjelig elbarangol valahol s nem igen törődik azzal, hogy őt ott hagyja egymagára az unalomnak.

— Valakijének kell lenni, a ki csalogatja! — gondolá s azután ujjain számlálni kezdé, hogy kik lehetnek azok a nem tizenhárompróbas érényü angyalok; de hát olyan sokan voltak, hogy nem volt képes közöttük eligazodni. Arra meg épen nem gondolt, hogy Bokor Lidi bűvölő szemei birnak oly mágnesi erővel az ifju Fedelesre.

A szép leány Miska házassága után hamarosan férjhez ment; de alig hogy egy hónapot töltött férje háznál, már oda hagyta. Ezután abban telt kedve, hogy a tisztos családok békességét feldúlja, s nagyokat nevetett, midőn egy-egy férfit bolonddá tehetett.

Az isten is arra teremtette különben. Gyönyörű termete, kacsintgatós két szeme még a rektort is elbűvölte

volt egyizben. Ha hirtelen észére nem tér a tudományok hirdetője, hát bizony ott ragadt volna a sátán hálójában.

A sánta Fedeles Miska bolondulásig volt értte. Képes volt miatta kitenni magát a falu itéletének. Elhanyagolta dolgait, ügyet sem vetett semmire. Csak Lidivel lenni, hallgatni édes beszédét, ez volt minden vágya.

Bátik Eszter mitsem tudott erről. A falu népe előbb csak titkon rebesgette a hirt. Hanem hát milyen jó szerencse az, hogy «tudós» asszonyok is akadnak a faluban, kik a legelrejtettebb dolgokat is ki tudják «fürkészni».

Ilyen nagyhirű asszonyszemély volt B—ben a vén Csebresné, a kiről sok természetfelettit tudtak elregélni a jó falusiak.

Dicséretére legyen mondva, Csebresné nem sokat tartott tudományára. Tulajdonképen a falu tette tudóssá. Rákenték, hogy boszorkány, s azután beszélhetett Csebresné, mentegethette magát, hogy így, meg úgy, annál jobban hirdették felőle a titkos hatalmat.

Sokan fordultak hozzá ügyes-bajos dolgaikban s végre Bátik Eszter is az ő tudományában veté reménységét. Elment hozzá egy este, hogy kitudakolja: ki miatt hanyagolja el őt a férje ura, s ha lehet, megtérítse vele a rossz útra tévelyedett embert.

Csebresné, mióta ráfogták a boszorkányi tehetséget, titkos búvkörrel vette magát körül. Utóvégre maga is elhitte a jámbor, hogy tud biz ő valamit, s mert a furesza tudákosság jól jövedelmezett, bolondságnak tartotta volna félben hagyni a dolog nélkül való megélhetést oly remekül biztosító hivatalát.

Titkon, lopva ment hozzá a bánkódó menyecske. Csebresné észrevehető örömmel fogadta.

— No, baj van, úgy-e, szép menyecske? — szólalt meg. — Látom az orozádról, ne is tagadd!... Hej, nagy az én tudományom!... Azt is tudom: miért jöttél!... Az uradat szeretnéd a házhoz szoktatni, úgy-e?

— Szent igaz, néném!... Valamelyik istentelen fejrészemély elbolondította tőlem. Segítsen a dolgomon, ha teheti! Csináljon valamit, hogy megutálja az a csalfa szívű ember!... Nem leszek hálátlan érette, meglássa!...

— Már miért is ne segítenék?... Tudom, hogy szeretted az uradat, osztán jól is megfizetsz, ha segíték a sorodon. Most épen nagyon felférne rám egy pár krajczár.

— Adok én, Isten látja a lelkemet, csak csinálja ki kend a dolgot. Adjon valami szert, a melytől megutálja.

— Adok én, Eszter, csak hogy annak czerimóniája van. Jól ide figyelj, hogy úgy tégy mindent, a mint elsorolom. Szokott-e Miska pipázni?

— Szokott biz a'!... Váltig fujom pedig neki mindétig, hogy bolondság arra is költeni.

— No, hát tudod-e: mit tégy?... Vásárolj részére egy pipát; de a saját kezeddel válaszd ki, úgy lesz foganatja a szernek. Olyan legyen a pipa, hogy megszeresse és szívesen szívja belőle a füstöt. Ha ezt megveszed, itt ez a kis porféle, vegyítsd a dohányja közé. Majd meglátod, hogy használni fog!...

— Hát mi ez? — bámult el Eszter.

— Miért kérdezed azt?... Ne félj, nem lesz az uradnak semmi baja tőle. Arra meg mit ügyelsz te, mit fog tőle csinálni?...

Eszter elvette a port s elrejté szoknyája zsebében. Viszonzásul a porért egy új bankót nyomott Csebresné aszott markába.

De alig is várta, hogy a városba mehessen a pipa megszerzése végett. Egyszer aztán eljött a kedvező alkalom. Gyors léptekkel ment a sátorhoz s kiválasztott egy szép makrapipát egyenes, gyűrűszárral, nemzetiszin bojttal, s hogy hazaérkezett, mosolygva mutatá meg férjének.

— Látod-e: reád is gondoltam. Vettem neked egy szép pipát.

Fedeles Miska nagyon szerette a pipafüstöt s felette megörült a szép pipának. Mihelyt kezébe fogta, első dolga volt tele tömni a négy krajczáros pakliba csomagolt préselt dohányból.

— Ejnye, Eszti! No, ezt okosan tetted!... Isten engem: alkalmas egy jószág! — dicsérgette az asszony előtt a pipát, bodor füstöt eregetve.

Alig is várta a nap alkonyultát, mindjárt ott termett Lidinél. A menyecske pirult arczczal süttött-főzött. Mihály meg letelepedett a tulipános ládára s nagy hetykén pipára gyújtott.

— Nézd csak, Lidi, milyen szép pipám van! — mondá, mialatt erősen megszívta.

Lidi oda tekintett s gúnyosan mondá:

— No hiszen, szép egy pipa!... Én tudnám azt magának megválasztani, nem az a fősvény felesége.

— Mán, hallod, mi tagadás: szép pipa biz ez! — évődött vele Mihály. Azután kiverte és megtömte ismét a dohányból, mely közé már Eszter bevegýtette a Csebresné által adott gyógyító port.

Rágyújtott a sánta ember s erősen füstölt. Füstölés közben úgy érzé, hogy utálat keletkezik keblében a menyecske iránt; majd meg a düh furiái költöztek szívébe, s kezdett a fejében összegyűlni minden gondolat.

Egyszerre csak felugrott a ládáról s kiáltozni kezdett:

— Hopp, hopp!... Hejehuja, haj!

Keményen ütögette ártatlan csizmaszárát és sebes tánczra perdült. Megragadta a főzéssel vesződő menyecskét s forgatta veszettül. Sikoltott az elképedt Lidi, de ez még nagyobb dühbe hozta az elbódult embert. Eldobta magától s kegyetlenül megagyabugyálta súlyos ökleivel.

Maga sem tudta a szerelmes Mihály, miképen került haza. Még otthon is tánczolt, kiabált, szaladt fűnek-fának, az egybegyűlt szomszédok nagy multságára.

Igy tartott állapota másnap reggelig. Mikor bódulásából magához tért s elgondolta, mily rosszul bánt Lidivel, nagyon megszontyolodott. Kapta magát s elindult, hogy bocsánatot kérjen a megsértett menyecskétől, de bizony Lidi bezárta előtte az ajtót s csak az ablakon kiáltotta ki, hogy olyan kötnivaló bolond ember többé át ne lépje háza küszöbét, mert leforrázza.

Nem is ment többé Fedeles Mihály sehova. Ez időtől fogva a legszebb egyetértésben él feleségével.

Sokat tündődött rajta, hogy mi okozhatta az ő akkori megbolondulását. Eszter azonban nem vallotta meg neki, csak titkon örült magában s áldotta Csebresnét, hogy olyan jó port adott neki.

Csebresné később megvallotta Eszternek, hogy az a por, a melyet Mihály részére adott, nadragulya volt.

Annyi igaz, hogy a boldog háziasszony azóta emlékképen tartogatja a szép makarapipát, mely közremunkált férje szive megnyerésében.

Szini Péter.

Gyógyszertárban.

Parasztasszony. Tekintetes uram, ha megint olyan rossz orvosságot ad, nem viszem el biz én. A multkor is majd kiadtam a lelkemet.

Patyikus. Mi olyant adunk, a milyent az orvos ír; különben is gyomor bajánál — jó orvosságtól nem várhat kedvező eredményt.

Kikotyogta.

Biró. Tett ön már a bíróság előtt esküt?

Tanu. Nem tettem, csak edjetlen edjszer; de az se nem számítjo, mert homis volt.

A művelt francziák.

Párisban egy nyilvános helyiségben heves szóváltásba elegyedik egy német egy francziával, s az előbbi dühében oda kiált a gallusnak:

— Infame canaille!

A franczia persze erre jobbról-balról becsületesen ellátja a sógort, miből emez nagy tanulságot merítvén, azt írta honfitársainak, hogy óvakodjanak a francziát németül összeszidni, mert mindegyik jól ért németül.

Megnyugtató.

Egy könnyen hívő paraszt elment a falu papjához és nagy ijedten elbeszéli, hogy ördögöt látott.

— Hol látta kend? — kérdi a pap.

— Mikor a templom mellett elmentem, ott láttam a falon.

— S milyen alakban jelent meg?

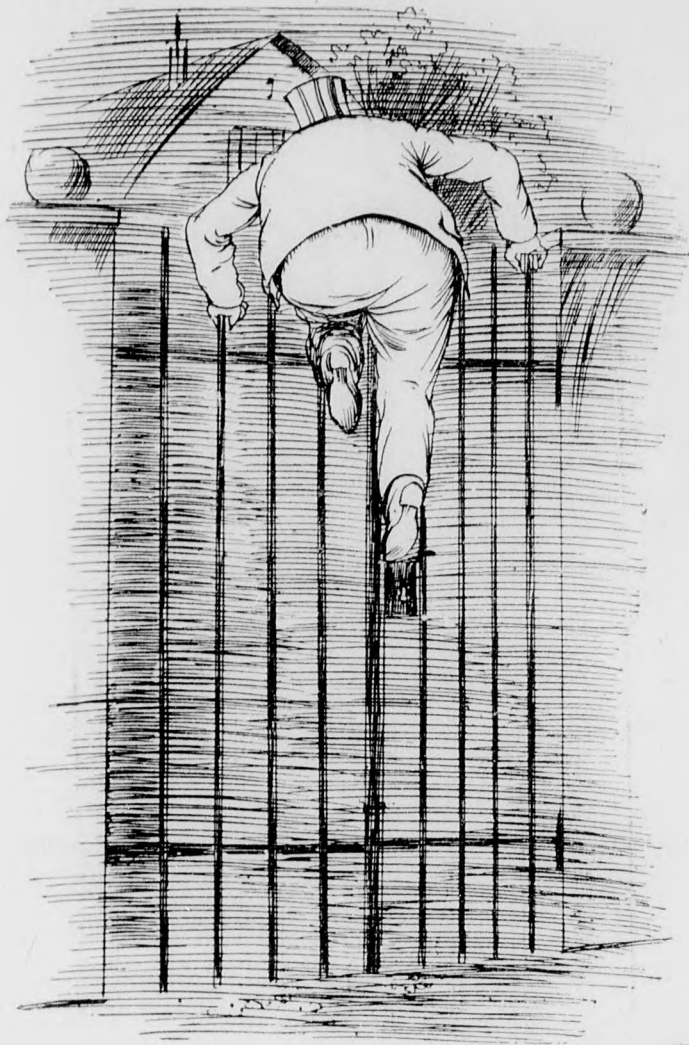
— Épen mint egy nagy számár, — volt a válasz.

— Menjen szépen haza és ne beszélje el senkinek, — mondá a pap, — mert nyúlszívű ember, a ki a saját árnyékától ijedt meg.

A megréfált korhely.

Jó barátján Pemzly sok csínyt követett el,
Most is im leköti kapuját zsineggel.

Nincs egyéb mit tenni, mint keresztülmászni,
Hacsak az utcán nem akar éjszakázni.

Ejjel került haza Pemzlynek komája
S az ajtót kinyitni hasztalan próbálja.

Pemzly meg, hogy Vésöt otthon gyanította,
Kapuról a spárgát szépen leoldotta.

Reggel Véső újra csak felkapaszkodott,
Ajtónyitó próba eszébe se jutott.

«Mást tegyen bolonddá! hisz be sincsen zárva!
— Lakatos rá mordul, — az én időm drága!»

Mint egy nagy kaszárnya zord épületében,
Éltek a diákok a finövelében;
Katonák módjára kaptak ott menázsit,
S jaj! nem igen hízott attól egyik-másik.

Ha jó volt, kevés volt rendesen az étel,
S így soha sem telt meg egy is az ebéddel;
Vagy olyat adtak, mit nem szeretett egy sem,
S akkor meg azért volt mind elégületlen.

Hej pedig eféle kijutott s mi gyakran!
Mindent túrt magában a nagy főző katlan;
Sok, kert- meg erdőből kikerült jószágot,
S fő szerepet abban a vadalma játszott.

Ha nem itt, hát máshol megtermett az bőven,
Megtölté a kamrát minden esztendőben;
Rengeteg hombárban, nyersen és aszalva...
Egy héten négy-ötször jött az az asztalra.

«Egészséges étel» mondta a direktor,
No, világos, az hát, csak hogy nem mindenkor;
Az ő foga attól hosszú soh' se lett még,
A diákoké csak, kiknek főzőgették.

Végre is elég volt a jámbor fiúknak,
S a nagyobbak szépen összesúgtak-búgtak;
Van okuk, jogos lesz hát a panasztétel,
Elmennek s beszélnek a ház védnökével.

A vadalma.

Jött alkalom aztán, nem sokáig vártak,
Asztalon volt ismét a vadalma másnap:
De nem evett senki, nem kóstolt belé sem,
Egy jó nagy tányérral kicsempésztek szépen.

Aludt a direktor délutáni álmot,
Tíz diák az alatt cselekvéshez látott;
Beköték a tányért nagy asztalkendőbe,
És vitték suttyomban a védnök elébe.

A védnök, a szelid, áldott öreg érsek,
Mellette lakott épp' a finövelének.
Mentek a diákok — nem hallva se kérdeve —
Egyenest a főpap egyszerű termébe.

A jó, öreg érsek e váratlan dolgon
Meglépődött kissé — fenn csak maga volt honn, —
És a diákokra kérdő szemmel nézett,
Miközben a szónok kezdte a beszédet:

«Hatalmas fővédnök, kegyelmes jó urunk!
Im, szegény diákok elébe járulunk,
Atyai jóságod ha megvigasztalna,
Mert szomorúkká tett minket a vadalma!»

Nagyot néz az érsek, de azért szól egyben:
«Ne beszélj, fiacskám, hozzám képletekben!
Jöveteltek célját mondd el tiszta szóval,
S nem maradok adós a vigasztalóval.»

És akkor a szónok egy kamasz diáktul
Átvette a tányért — a ki ott állt hátul, —
Lebontja a kendőt róla szépen, lassan ;
... Gőzölt még ugyancsak a vadalma abban.

«Ime panasztárgyunk, ime itt az étel,
Oh uram, napra nap élünk ilyfélével ;
Kanál is van hozzá, előveszem, — tessék!
Excellentiádnak hogyha kegyeskednék!...»

A nyujtott kanalat átvette az öreg
S a vadalma főzetet némán izlelte meg ;
Sietve lenyelte, még csak meg se rágta,
Aztán megrázkódott s félre vont a szája.

Nevető vágy szállta meg a tíz diákot,
Csak nehezen őrzé meg a komolyságot,
Magában mosolygott, benn a szíve mélyén,
És megtört a nagy csend az érsek beszédjén :

«Bizony fura ízű ez az égi áldás,
Noha javított rajt' egy csöppet a rántás ;
Hanem, elhigyjétek, annak idejében
Én is ettem otthon, Trencsén vármegyében.

Mégis csak felvittem s lám most vagyok érsek,
Ne gondoljátok, hogy megárt az az éznek...
Ha bármit eszünk is s megfér bennünk szépen,
Busulni okunk nincs, hogy meghalunk éhen!»

E szókkal ereszté el a küldöttséget ;
De a diákoknak is téve elég lett,
Szívöket a hála érzete betölté
S vadalmát számukra soh' se főztek többé.

Kunsági B.

Jó ajánlás.

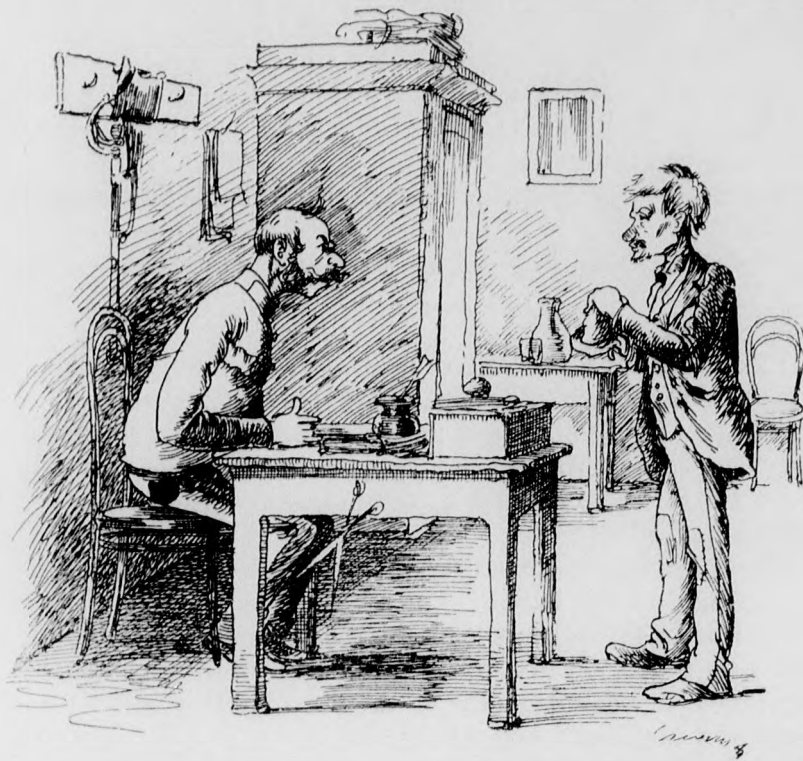

Patkánymérgen szeretne túladni a cigány az országos vásáron.
Egy atyafi hajlandónak mutatkozik, hogy vesz belőle.

— Öszténg nem ártalmas ez a más fajta állatoknak ?

— Dehogy ártalmás! dehogy ártalmás! Ártatlán esz mint a má
siletett bárán! Ninesen a világon uján állát, a melyiknek esz ártáná!

Furesa védekezés.

Rendőrkapitány. Önt mint foglalkozás nélküli csavargót kísérték ide. Miért nem dolgozik ?

Csavargó. Csak azért, kérem alássan, hogy ne kellessék jövedelmi adót fizetnem.

Mese a biztosításról.

A nyár elején a Sicurtának egyik ágense megszólította a szomszédját, hogy biztosítsa jég ellen a búzavetését. Ő pedig válasz helyett a következő mesét mondta, mely jellemző voltánál fogva megérdemli, hogy többben is tudják.

Volt egyszer, hol nem volt, csak annyi bizonyos, hogy a mi édes hazánk földjén volt — egy ember. Ez az ember nem volt valami milliomos, csak olyan szegény, földhöz ragadt ember volt, már t. i. a mennyiben a földmives mind földhöz ragadt. Volt neki két darabcska szőlője, az egyik az Egres, a másik a Somos hegy oldalán. Természetesen egyik sem volt biztosítva, mivelhogy a magyar ember nem szeret dacolni az Istennel, csak ha nagyon megharagszik; akkor pedig káromkodik egy kacskaringósat és azzal vége a haragnak.

Már szépen mutatkozott a termés, örült az ember szíve, ha a szőlőben járt. A mi emberünk épen az egyik hegyen munkálkodott, midőn hirtelen kerekedett egy jókora fehér felleg, abból pedig meglehetősen sűrűen mogyoró nagyságu jegek gömbölyödtek alá. Szegény ember, látva, hogy az Isten most mindjárt meg akarja tartani a szüretet, elkeseredésében felkapott egy jókora suhángot s neki esett ő is a szőlőnek.

— No, uram Isten, ketten hamarabb elvégezzük!

Midőn itt megesett a szomorú eset, ment a szegény ember a másik hegyre. Sarkában

volt a jégeső is. Ott volt egy kedves tőkéje, a mely különös finom szőlőt termett. Ezt hirtelen betakarta egy ponyvával.

— Ezt a kicsit már nem adom neked Uram!

Szüretkor aztán leszedte s csinált belőle két jókora palaczk bort. Persze, a többit elverte a jég; de az az egy tőke épen maradt.

Nemsokára névnap lakomára hívta össze rokonait, jó barátait.

— No, édes embereim, — szólt az ebéd végén, — van egy kis jó borom, a mit az Istentől pereltem el, azt most megiszszuk.

Ezzel lement a pinczébe s nagy diadallal czipelte fölfelé a csábitóan pirosuló nedüvel telt két üveget. Azonban — oh fátum! — a mint épen az asztalra akarta tenni, mindkét üveg leesett, és a habzó nektárt a durva föld itta meg.

— Én Istenem! hát te a szájából is kiveszed az embernek, a mit adtál?

Ezzel kiállott a tornácra és kitartotta a makrapipáját.

— Vedd el hát ezt is!

És ime, a felhőtlen égbolt hirtelen meghasadt, egy villám izzé-porrá zúzta a makrát és iszonyú dörgés rázkódtatá meg a házat. Mikor a szegény ember rémültéből magához tért, csak ennyit mondott:

— Látom Uram, hogy te veled még tréfálni sem lehet.

Eddig a mese. És az ügynök meg se kísérlette rávenni a szomszédját a biztosításra, mert jól tudja, hogy «*exempla trahunt*», kivált mikor fizetésmegkimélelésről van szó. Hiába, a magyar ember eső után vesz köpenyegyet s csak akkor jön biztosítani, mikor a jég kopog a fedélen, és csudálkozik, hogy akkor már nem lehet.

Piacon.

— Vegye meg, ténsasszony, ezt a tyúkot! Bizony Isten, olyan jó gyerekágyas tyúk ez, hogy ilyent nem kap másikat.

Félreértés.

— Kisasszony szintén a ruttkáival utazik?
— Oh nem, én a mamával utazom.

Jó üzlet.

Bercsényi Náthán. Te Kóbi, okornád te nyerni három florén?

Rosenduft Kóbi. Wie hájszt, hojd én okorom nyerni három florén? Oztot te todol mogodnok elgandalni.

Bercsényi Náthán. Okkor menj fül o nojdságos órhoz és mandjál neki, hojd ű megesolta tégedet, mikor tüle vettél o bozát.

Rosenduft Kóbi. Minek mandjak én oztot o nojdságos órnak, hojd ű megesolto engimet?

Bercsényi Náthán. Te baland o mi vogy! Ű fogjo okor döhös lenni és odjo neked egy pafant, ozért főzet mojd üt florén, o mibül odol te nekem kettü, így te fogol nyerni három florén.

Furesa kérdés.

A. Miért nem jöttél velünk a mult vasárnap vadászni?

B. Náthás voltam.

A. Dejszen nem az orroddal lósz!

Lefőzte.

— Tegnap olyan nagy narancsot láttam, mint a fejem.

— Nem ér az semmit sem.

— Talán te láttál már oly nagyot?

— Nem a nagysága ellen van kifogásom; de mit ér, ha belől üres.

Szószerinti válasz.

Bíró. Tehát vádlott önnek, mikor ön őrt állott, szivart kínált?

Rendőr. Igenis, bíró úr.

Bíró. De ön vonakodott a szivart elfogadni?

Rendőr. Igenis, bíró úr.

Bíró. És mit válaszolt erre önnek a vádlott?

Rendőr. «Ön egy valóságos ökör», bíró úr!

A kereskedelmi akadémián.

Tanár. Mondja meg nekem, Tulipánvölgyi, hogyan könyvelné el ön főkönyvébe, ha egy reggel azt venné észre, hogy az éjjel betörték üzletébe és pénztárából ezer forintot elvittek?

Tulipánvölgyi (rövid gondolkozás után). Folyó számlát nyitnék a betörőnek, aztán megterhelném ezer forinttal.

Az okos lánczidvámoló.

A boldog emlékű Baross Gábor halálát megelőző napokban a kereskedelmi miniszterium palotáján gyászlobogó lengett. Egy úri ember, a ki ennek okát nem tudta, megszólított egy lánczidvámolót a budai oldalon:

— Ugyan mondja, kérem, miért van az a fekete zászló kitűzve?

— Alkalmasint meghalt valaki, — volt a válasz.

Furesa észjárás.

Lakó. A lakás tetszik nekem, csak a festése ne volna olyan rossz állapotban. Festesse ki legalább az utcai szobákat.

Háztulajdonos. Sajnálom, de nem tehetem. Mióta felépíttetem a házat, soha se fizettem egy krajczárt se festésért, mindig maguk a lakók viselték a költséget.

Lakó. No, jól van, hát kifestetem én, hanem aztán adja irásban, hogy egy esztendeig nem fogja a házbért emelni!

Háztulajdonos. De már olyan bolondot nem cselekszem! Mit gondol? Egy ujonnan festett lakás csak többet ér, mint egy kopott festésű!

A szerelem a szív éhsége; az éhség a gyomor szerelme.

*

Nem az alkalom csinálja a tolvajt, hanem a tolvaj az alkalmat.

*

Nemsokára minden fősvény, a ki féltve őrzi pénzét, koronaőr lesz.

Megnyugtató.

— Te Móricz, ho opád megtodja, hojd kikürösztlöködted mogodot, megfordólja mogát sirjába.

— Hadd fordólja; o jüvő héten kikürösztlöködik o bátyám, okkor o táti visszafordólja mogát.

Megfelelt.

— Már, feleség, ez a te restséged igazán hogy borzasztó. Ha az Isten szarvasnak talált volna teremteni, bizonyosan a szarvidat is restelnéd hordozni.

— Már az igaz! A te fejedre raknám fel azt is! — felelt a kényelmesen pihenő feleség.

Megfejtése

a 31-ik számban közölt «Rejtélyes régiség»-nek:

Sikít urad a strázsamester, siess segítségére!

Eger, B. H. Ki vagyunk békítve a mulasztottakért; hátha még folytatása is lesz a békítésnek! — *Budapest, Sch. J.* Egytől-egyig tauglich. Nem akartuk vaktában előlegezni az elismerést, azért csak most «tiszteljük meg». — *Philiston.* közvetlen hatásu mind a kettő. — *Szeghalom, K-a.* Legközelebbi számunkban majd csak talán helyet szoríthatunk neki. — *Kalocsa, L. M.* Egy pár régi ismerősre akadtunk köztük, a többit mielőbb bemutatjuk. — *Pécs.* A verses ötleteken meglátszik a kopás, annál frissebb a a többi. — *Budapest, D.* Távol állanak a közölhetéstől. — *Budapest, B. A.* Ketteje bevált. Nem sok néz ki abból, a kit már a munka előtt buzdítani kell rá. — *Nagybánya, B.* Egyikök sehogy se esattan; bizonyára ez is olyan, mint az önök bora: csak ott helyben jó! — *Dr. Cyrkalom.* Jobbnál-jobbak, valamennyit asszen-táltuk. — *Artemys.* Csak valamivel kevésbé elcsépelt ötletet szedett volna versebe! — *Budapest, H. K.* Adomái közt van néhány használható, a többi nem nekünk való.

A szerkesztésért felelős: *Baróti Lajos.*
Franklin-Társulat nyomdája.

Laptulajdonos: BARÓTI LAJOS.

A képeket horganyba edzi: FREUND.

Nagy képes ár-
jegyzék ingyen
és bérmentve!!

Sternberg Armin és Testvére

Ugyszintén har-
monikáról szóló
külön árjegyzék

Hangszer - Ipar - Telep

Saját készítményű mindennemű
vonó-, verő-, fa- és rézfuvó-hang-
szerek s azok kellékei és hozzá-
valóinak nagyválasztéku raktára
Mindennemű hangszerek
javítása pontosan eszközöltetik!!

Budapest, Kerepesi ut 36.

A «Franklin-Társulat» kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvkereskedésben kapható:

Zöld Könyvtár.

(Csinos, zöld vászonkötésű kötetekben.)

Boross Mihály válogatott kisebb munkái

2 frt.

Fáy András eredeti meséi és aphorizmái.
Negyedik kiadás. 1 frt 60 kr.

Gyórfy Iván. Tréfás versek. Humorgyön-
gyök gyönyörködtető gyűjteménye. 80 kr.

Hufeland Kristóf Vilmos dr. Makrobiotika
vagy hogyan hosszabbíthatjuk meg életün-
ket. Dr. Klencke átdolgozása nyomán, ford.
Kemény Fülöp. 1 frt 60 kr.

Jókai Mór válogatott beszélei. Második
kiadás. 1 frt 60 kr.

Tartalom: I. A Bárdy család. — A jó öreg
asszony. — A kalózkirály. — Petky Farkas
leányai. — Bacsó Tamás.

II. A Hargita. — A khánok utódja. — Tör-
ténetek egy ócska kastélyban. — Valdivia.

Kane a sarkutazó. A második Grinnel-
expeditió sarkutazása Dr. Kane E. K. műve
után. Bevezetéssel ellátva. 1 frt 60 kr.

Kisfaludy Károly válogatott munkái két
kötetben. A költő arcképével. II-ik kiadás.
1 frt 60 kr.

Versek és elbeszélések. — Szinművek.

Kisfaludy Sándor összes regéi. A költő
arcképével. 1 frt 60 kr.

Tartalom. I. Előszó. — Csobáncz. — Tátika.

— Somló. — Dobozi Mihály és hitvese. —

A szent-mihályhegyi remete. — A megboszult
hatszög. — Gyula szerelme.

II. Kemend. — Döbrönte. — Szigliget. — A

somló vérszüret. — Esegvár. — Micz bán.

— Frangyepán Erzsébet. — Balassa Bálint.

— Viola és Pipacs vagy hamis barát.

**Knigge Adolf br. Erintkezés az embe-
rekkel.** Fordította Nagy István. 1 frt 80 kr.

Kuliffay Ede. Magyarország története.
A legrégebb időktől korunkig. 1 frt 60 kr.

**Kuliffay Ede. A szabadság hősei és vér-
tanul.** Lapok a magyar történetből. 1 frt 60 kr.

Legonvé Ernest. Atya és fia a tizenkilen-
zedik században. Fordította Feleki József.
Gyermek- és serdülő-kor. Ifju-kor. 1 frt 60 kr.

Magyar közmondások gyűjteménye. Kül-
önös tekintettel az életbölcseségre és a
nevelésre. (Több mint hatezer közmondás.)
Rendszerbe foglalta Almásy János. 1 frt 40.

Mathews Vilmos dr. Hogyan boldogulunk?
Fordította és jegyzetekkel ellátta Poligen
1 frt 60 kr.

Német beszélek. Irták: Ebers György
Heyse Pál, Spielhagen Frigyes, Stifter Adal-
bert, Storm Tivadar, Zschokke Henrik. 2 frt.

Orosz beszélek. Első kötet. Irták Puskin S.,
Gogol M., Krylov J., Dosztojevszkij T., Tur-
genyev I. 2 frt.

— Második kötet. Irták: Gogol Miklós, Kocha-
novszkyné, gróf Sollohub, gróf Tolstoj L. N.
2 frt.

— Harmadik kötet. Irták: Turgenyev Szergejé-
vics Iván. 2 frt.

Pestalozzi Henrik. Lénárd és Gertrud.
Magyarította Zsengeri Samu. A szerző élet-
rajzával. 2 frt.

**Könyves Tóth Kálmán. Falusi történe-
tek.** 1 frt 40 kr.

Tartalom: Nemzetes ur ördöge. — Javaz asz-
szony keresztlánya. — A keresztlevél. —

A honvéd árnya. — Hitelné asszonyság és

kedves férje. — Tökési Bácsi és mostoha

fia. — Újmódi Zsófi. — Szegény teensasz-
szony. — Karácsony angyala. — A pénz

árnyéka. — Rebeka, a szegény zsidóleány,

— Miért némult el a vörös kakas. — Söprü-
nyél a házagruntó. — Az elillant hónap,

vagy hová lett a februárius. — Csak néhány

hajszál. — A vasuti ór. — A szél hozta, a

víz vitte.

Tündérmesék. A legkedveltebb gyűjtemé-
nyekből összeállítva. Negyedik kiad. 80 kr.

Wieland. Az Abderiták. Ford. Farkas
Albert. 1 frt 40 kr.

Hirdetéseket az *Urambátyám* valamint minden bel- és külföldi hírlap számára árszabály szerinti árak mellett elvállal

Schwarz Gyula hirdetés-felvételi irodája, Budapest, Váci utca 10.

Fogalmazás és csoportosítás a leghatásosabb alakban. Fölvilágosítások a bármely esetben legalkalmasabb lapokról s költ-
ségtervezetek legkészségesebben adatkak.

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ES LEGIOBB HIRNEVÜ ÓRAÜZLETE.

Alapított 1847.

Brausweller János
 Szegeden, Cs. és kir. kizárólagosan
 szab. chronometer- és műórák, főltalálója
 a remontoir inga-órákna, stb. stb.

**ÓRAK, ÉKSZEREK 10-évi jótállással
 RÉSZLETFIZETÉSRE**

Képek árjegyzék bérmentve. Javítások pontosan eszközöltetnek.

A «Franklin-Társulat» kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvkereskedésben kapható:

Strogoff Mihály utazása Moszkvától Irkutskig.

REGÉNY.

Irtta

Fordította

VERNE GYULA.

SZÁSZ KÁROLY.

II. kiadás. — 54 képpel.

Ára füzve 1 frt 60 kr.

Vászonkötésben 2 frt.

A «Franklin-Társulat» kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvkereskedésben kapható:

OROSZ BESZÉLYEK

ELSŐ KÖTET.

IRTÁK

PUSKIN SANDOR, GOGOL MIKLÓS, KRYLOV I.,
 DOSZTOJEVSZKIJ TÓDOR, TURGENYEV IVÁN.

Ára vászonba kötve 2 frt.

Tartalom: *Puskin Szergej. Sándor.* Anyégin Eugén. Regény versekben. Ford. Bérczy K. — *Kisasszony* parasztruhában. — *Pikkdama.* — *Hózivatar.* — *Gogol Miklós.* A szoroceineci vásár. — *A rettenetes bosszú.* — *A májusi éj* vagy a vízbefult leány. — *Krylov Andrejevics Iván.* Éjszakák. — *Dosztójevszkij Tódor.* — *A szerény asszony.* — *Turgenyev Iván.* Egy kétségbeesett ember. — Régi képek. — *Költemények* prózában. Fordította Csopey László.

MÁSODIK KÖTET.

IRTÁK

GOGOL MIKLÓS, KOCHANOVSKYNÉ,
 gróf SOLLOHUB, gróf TOLSTOJ L. N.

Ára vászonba kötve 2 frt.

Tartalom: *Gogol Miklós.* A köpenyeg. — Egy kép a régi jó időből. — *Bulyba Tárász.* — *Kochanovszkyné.* Szeretet. — *Gróf Sollohub.* Előkelő világ. — *A gyógyszerészné.* — *Gróf Tolstoj L. N.* Családi boldogság.

HARMADIK KÖTET.

IRTA

TURGENYEV SZERGEJEVIC S IVÁN.

Ára vászonba kötve 2 frt.

Tartalom: Egy vadász iratai. Ford. Csopey László. — *Tavaszi hullámok.* Ford. Timkó Iván.

ANGLO-NYOMDA

Gránátos-utca 20. BUDAPEST, Gránátos-utca 20.

A Károly-kaszárnyával szemben.

Ajánlja légszeszerőre berendezett, s a jelenkor kívánalmainak minden tekintetben teljesen megfelelő legújabb és legdivatosabb betűkkel ellátott könyvnyomdáját, hol minden néven nevezendő nyomtatványok, u. m.: folyóiratok, önálló művek, üzleti kimutatások, árjegyzékek, falragaszok stb. a legkisebbtől a legnagyobbig pontosan és jutányosan készítettnek.

„Anglo-nyomda“ papirkereskedése (jelenleg Kerepesi-ut 16) folyó évi augusztus hó 1-től VII. ker., Erzsébet-körut 54. szám (a király-utca közvetlen közelében).

Összesen mintegy 800,000 példányban
jelennek meg már most augusztus hónapban a „**Rózsa**“-féle (ezelőtt **Bucsánszky**)

1893. évi naptárak.

A „**Rózsa**“-féle **27** naptár a legrégebb és legelterjedtebb Magyarországon, s az ország mindenik nemzetiségének nyelvén megjelenvén: **az üzleti hirdetésekre nézve egyetlen nyomtatvány sem nyújt oly biztos sikert, mint a „Rózsa“-féle 27 naptár.**

A „Rózsa“-féle naptárak czimei:

1. <i>Nemzeti kalendárium.</i>	15. <i>Új naptár.</i>
2. <i>Családi naptár.</i>	16. <i>Kossuth naptár.</i>
3. <i>Nagy képes naptár.</i>	17. <i>Kossuth Kalender.</i>
4. <i>Petőfi naptár.</i>	18. <i>Mátyás király naptára.</i>
5. <i>Honvéd naptár.</i>	19. <i>Magyar szabadsághősök képes naptára.</i>
6. <i>Grosser Bilder Kalender.</i>	20. <i>Pester Schreib- u. Hauskalender.</i>
7. <i>Illustrirter Familien-Kalender.</i>	21. <i>Török-magyar képes naptár.</i>
8. <i>Népgazdasági naptár.</i>	22. <i>Tündér naptár.</i>
9. <i>Peleskei notárius naptára.</i>	23. <i>Jász-Kún képes naptár.</i>
10. <i>Ellenzéki naptár.</i>	24. <i>Kossuthowsky Kalendár.</i>
11. <i>Kis képes naptár.</i>	25. <i>Mály Obrázkowy Kalendár.</i>
12. <i>Kleiner Bilder Kalender.</i>	26. <i>Krestansky Obrázkowy Kalendár.</i>
13. <i>Keresztény képes naptár.</i>	27. <i>Katolicki Kalendár.</i>
14. <i>Christlicher Bilder Kalender.</i>	

A hirdetési árak jutányosak. Nagyobb megrendeléseknél megfelelő kedvezmény adatik.

Hirdetési megrendelések augusztus 15-ig:

Schwarz Gyula hirdetés-felvételi irodájába

(Budapest, IV., Váci-utca 10. szám) intézendők.